

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku H. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do rekompensaty,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 stycznia 2021 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 lipca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 12 lipca 2019 r., zmienił zaskarżony przez H. G. wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 14 marca 2019 r. i przyznał odwołującemu się prawo do rekompensaty w formie dodatku do kapitału początkowego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku złożył organ rentowy, zaskarżając go w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na podstawy wymienione w art. 398⁹ § 1-2 i 4 k.p.c. Jego zdaniem, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie: czy § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm., dalej rozporządzenie) oraz stanowiący załącznik do tego rozporządzenia wykaz A ,dział XIV poz, 24, dotyczy

pracownika służby BHP i można uznać takie prace jako dozór inżynieryjno-techniczny na wydziałach i oddziałach, na których jako podstawowe są wykonywane prace w warunkach szczególnych, i w związku z taką kwalifikacją stanowiska pracy przyznać prawo do rekompensaty na mocy art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1924, dalej ustawa pomostowa). Nadto zachodzi potrzeba wykładni art. 21 ustawy pomostowej w związku z § 1 ust. 1 rozporządzenia i załącznika do niego (wykaz A, dział XIV poz. 24). W końcu z uwagi na konieczność dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego i ta kwestia, zdaniem organu rentowego, uzasadnia zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy z uwagi na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołane w skardze kasacyjnej podstawy przedsądu (art. 398⁹ § 1, 2 i 4 k.p.c.) są jednolicie rozumiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (szerzej zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 10/11, LEX nr 1124105; z dnia 25 kwietnia 2019 r., I PK 130/18, LEX nr 2652300).

W sprawie skarżący nie zbudował problemu prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Kwestia zaliczenia określonych czynności pracownika do prac w szczególnych warunkach może być obecnie – i została przez Sąd Apelacyjny – wyjaśniona za pomocą zwykłej wykładni prawa. Jednocześnie staranny wywód prawny mieści się w granicach powszechnie akceptowanych w judykaturze (zob. na przykład wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2013 r., I UK 580/12, LEX nr

1383254; z dnia 11 marca 2009 r., II UK 243/08, LEX nr 550990; z dnia 30 stycznia 2008 r., I UK 195/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 105). Natomiast nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego sposób oceny materiału dowodowego przez sąd drugiej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2002 r., V CK 16/02, LEX nr 1170455).

Nie ma także przesłanek do przyjęcia skargi kasacyjnej z uwagi na podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie jest przecież tak, by Sąd Najwyższy wypowiadał się w każdym stanie faktycznym, to jest korygował reguły wykładni prawa w odniesieniu do każdego stanowiska pracowniczego i zakresu jego obowiązków. Tego rodzaju zadanie wykracza poza publicznoprawne zadania Sądu Najwyższego. Jednocześnie nie można tracić z pola widzenia, że określone ramy przedmiotowego postępowania oscylowały wokół zagadnienia związanego z oceną charakteru pracy odwołującego się w „O.” S.A. w P. (początkowo w Centrali P. w B.) od 1 lipca 1986 r. do 30 czerwca 2006 r. na stanowisku samodzielnego inspektora ds. bhp oraz specjalisty ds. bhp. Zatem ocena prawa materialnego wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, a te zostały klarownie wyjaśnione przez Sąd drugiej instancji. Przyjęte reguły i modele wnioskowania w żaden sposób nie potwierdzają poglądu skarżącego, że w sprawie zachodzi konieczność kolejnej interwencji Sądu Najwyższego w obszarze prac w szczególnych warunkach na tle wykazu A, działu XIV, poz. 24 rozporządzenia. W tym zakresie regulacja z ustawy pomostowej odsyła do ustawy emerytalnej, a więc można (i należy) wykorzystać ten sam wzorzec interpretacyjny, z zastrzeżeniem, jakie wynika na przykład z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2020 r., III UZP 3/20, LEX nr 3071396).

W końcu nie ma mowy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, która – zdaniem skarżącego – ma wynikać z faktu wykreowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub konieczności dokonania wykładni prawa. Pod tym zakresem nie kryje się podstawa z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż poczynione w sprawie ustalenia oraz dokonana wykładnia nie tylko nie uwidacznia wad, lecz stanowi wyraz pogłębionego trudu interpretacyjnego w obrębie typowych metod stosowania prawa.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.

